fiunt audaciores. Quid non paſtorali ſollicitudine, aut paternâ charitate tentauit Summus Pont. Alexander VII. vt diſcordias compeſceret & extingueret? Petri Aluæ nodos, alioſque libellos, id eſt calumniarum in D. Thomam, eiuſque Scholam colluuiem grauiſſimo iudicio Romano damnari voluit. Quid ad hæc Petrus? Reſipuit-ne? Retractauit-ne dicta? Aut à nouis ſcriptis & editionibus abſtinuit? Imò ipsâ cenſurâ Pontificiâ, quaſi torrens aggeribus cohibitus intumuit, quaſi anguſtiis locorum coercitus, aut pice oleoque accenſus ignis efferbuit magis, & exarſit. Nec ſua contentus euulgaſſe, Hyppoliti Marracij ex Italiâ ad ſe Bruxellas miſſum eiuſdem argumenti & furfuris librum, id eſt calumniarum in Dominicanos ſuis expenſis edi curauit. Quid inde tandem contigit? Fraudem Marracij non ſuſpicatus Summus Pontifex, ſed penè manibus contrectans, & cum Alua conſenſum; hominem carceris pœnâ mulctauit, eadem ſine dubio, imò maiore Aluam caſtigaturus, ob D. Thomam laceratum, & Dominicanos traductos, ſi Romæ degeret, non Bruxellis, vbi ſuus illum in tuto ſtatuit amarus & præpoſterus zelus, qui Romæ non imponit, ſed in eius caput commeritas pœnas aduocaret, à quibus par zelus non exemit Marracium, ſed carceris reum fecit apud humaniſſimum & clementiſſimum Principem. Si huius ttium-viratus, Petri à clauſa valle, ab Alua, & Marracij libido lacerandi Dominicanos, iudicij Pontificij æquitate ſedari, aut pœnis cohiberi potuiſſet, defenſionem noſtram eodem, quo illo-